

DNEVNIK PRAKSE

2.5.2018.

Danas je bio prvi dan prakse. Sve mi je bilo novo, ali prilično zanimljivo. Nakon pronalaska mramorne porte, pričekala sam ostatak ekipe s radija i usput srela Željku Ogrestu. Kad smo se svi okupili, na ulazu nas je dočekao striček koji nas je odveo na četvrti kat do v.d. urednika Tihomira Vinkovića. Odmah me se dojmio njegov stil odjevanja i smisao za humor. Prilično je opušten i često se šali, mislim da se trudio da nam boravak na HRT-u bude što ugodniji. Pokazao nam je redakcije, desk, HR1, HR2 i Radio Sljeme. Dok smo razgledavali prostorije, na HR-u 2 sreća sam svog prijatelja Martina Horžića također djelatnika HRT-a. Nakon niza nepoznatih lica i imena bilo je dobro sresti jedno poznato. Nakon što nas je Tihomir odveo do glavnog deska, tamo sam se smjestila i upoznala Andreja Štrljaka koji je upravo pripremao sljedeće vijesti. Nakon njega, upoznala sam i Irenu Dizdarević s kojom sam razmjenila broj mobitela. Razgovarala sam i s lektoricom koja se od previše posla zaboravila predstaviti, ali ne zamjeram joj budući da mi je objasnila što joj je sve u opisu posla. Andrej nam je objasnio kako funkcionira sve na kompjutorima i kako se pripremaju vijesti, no samo ukratko, da nešto ostane i za naredne dane. Bio je vrlo simpatičan i pristupačan. Odveo nas je i do tonaca da škicnemo kako je u njihovom svijetu, gdje smo slušali profesionalne spikere kako *prima vista* čitaju vijesti. Super je vidjeti lica ljudi čije glasove često čujem, a ne znam kako izgledaju. Najviše sam se iznenadila slušajući Dražena Puklaveca kojeg sam, zbog dubine glasa, zamišljala kao starijeg čovjeka. Kasnije sam ga upoznala i također je jako simpatičan. Osim njega, slušala sam i Gordanu Kovačić, spikericu jako ugodna glasa. Lutajući po hodnicima i labirintima HRT-a sreća sam Mislava Togonala. Potom sam na hodniku upoznala Barbaru Vid iz unutarnje politike i društva koja nas je brzo uposlila. Objasnila nam je kako funkcionira svijet radijskog novinara i podijelila nekoliko savjeta kod čitanja vijesti na radiju, što smo nakon toga i radile. Neki od najkorisnijih savjeta bili su gramatičke prirode, ali i onaj da, dok čitamo vijesti, čitamo kao da razgovaramo s osobom pored nas, kako bi bilo „pitkije“ za slušanje. Dobile smo vijesti koje je Irena Dizdarević prethodno pročitala, te smo ih pročitale i snimile. Bit će zanimljivo vidjeti napredak u čitanju nakon tjedan dana prakse. Nakon toga Barbara nam je dala kontakt glasnogovornice Crvenog križa koju smo zvali kako bi snimile ton za najavu proslave rođendana Crvenog križa. Prvi put sam vidjela kako funkcionira javljanje u eter

putem telefonskog poziva. Sutra ćemo napisati i radijsku najavu za taj događaj, a nadam se da će biti jednako uspješno. I tu je mom prvom dan prakse na HRT-u došao kraj.

3.5.

Drugi dan prakse bio je još opušteniji i lakši. Sad su to sve već lica poznata jedan dan, samo pokaže novo s radoznalim pogledom. Barbara nam je zadavala zadatke, budući da su Andrej i Irena iz deska bili prezaposleni. Iako sam prvo trebala biti u desku, nekako sam se našla u redakciji unutarnje politike i društva. Sve više sam dobivala dojam da ne znaju kud ni što s nama, no prihvatila sam i odradila sve današnje zadatke. Za početak napisale smo najavu za proslavu rođendana Crvenog križa i pripremile ton za istu. U pauzama sam šetala hodnicima i družila se s kolegama u prilično zadimljenoj pušioni. Ipak, „off the record“ se čuju najsočnije informacije. Kad smo se vratile u redakciju, Miruna Kastratović predložila je da joj svojom mladenačkom kreativnošću smislimo temu za njenu sljedeću epizodu emisije „Isti i različiti“ koja se emitira srijedom. Kolegica Kristina Krnjić i ja radile smo u paru. Odlučile smo se za temu povećanja broja ZET-ovih vozila za osobe s invaliditetom u kojoj bi se više osvrnule na olakšanje svakodnevnih životnih potreba i obveza tih osoba. Trebalo je smisliti cijeli sinopsis i pitanja koja bi postavile svojim gostima, što smo i napravile. Nakon toga, Miruna je pregledala sinopsis i udijelila nekoliko korisnih savjeta kod pisanja istih. Sljedeći zadatak nam je snimiti izjave osoba s invaliditetom koje koriste taj prijevoz, pa smo se odlučile za naše kolege s fakulteta. Sutra smo dobile slobodan dan, kako bismo snimile izjave i napisale off. I tako je još brže završio drugi radni dan. Iskreno se nadam da ćemo se narednih dana više pozabaviti čitanjem i režijom.

4.5.

Danas nismo imali praksu jer smo radile na terenu. Kolegica Krnjić i ja snimale smo izjavu kolege Antonija Zwickera o korištenju ZET-ovog besplatnog prijevoza za osobe s invaliditetom.

7.5.

Svima je ponedjeljak, a to se osjetilo i na HRT-u. Opet nisu znali kamo bi s nama, a to se vidjelo doslovno i po fizičkom nedostatku prostora i stolica u redakciji. Izgleda da su se od ponedjeljka neke neraspoložene face vratile na posao, a jedna od njih je i Sanja. Nekoliko puta nas je ušutkavala i stišavala, čak i kad bi razgovarale s urednicom, uz ispriku da ona „nešto radi“. Nisam joj to pretjerano zamjerila, koliko komentar „Šta su sve studente natrpali u jednu sobu, vidite da nema mjesta, pošaljite ih negdje drugdje“. Nakon tog se osjećao pomalo nepoželjnim, no Miruna i Barbara trudile su se da se osjećamo dobrodošlo. Bilo je vidljivo da za nas nema previše posla, a u jednom trenu mi se činilo kao da si same tražimo zadatke. Razumijem da svatko ima svoje poslove i svoje rokove za predaju, ali malo više organizacije po pitanju studenata na praksi ne bi škodilo. Između ostalog smo zvale i snimale neke izjave, no dobiti izjavu za prilog je bilo jednako velike vjerojatnosti kao i da će ovaj tjedan pasti snijeg. U nedostatku materijala za emisiju, odlučili smo da ćemo ipak napraviti manji prilog koji će se zbog teme bolje uklopiti u emisiju „Šesto čulo“, a ne „Isti i različiti“. Malo smo radile na off-u, kojeg je bilo teško pisati zbog nedostatka tonova, koje ćemo snimiti sutra. Preostalo vrijeme družile smo se s toncem Darijem Dravincem, koji nam je zbog svog dugogodišnjeg iskustva, dao super korisne savjete za radijsko novinarstvo i čitanje vijesti općenito. Pomalo apsurdno da tehničar daje bolje savjete od novinara, ali svakako korisno i pohvalno.

8.5.

Utorkom je raspoloženje u redakciji već malo mirnije i vedrije. Čak je i Sanja iz redakcije bila šutljiva i nije dobacivala neumjesne komentare. Danas je, na sreću, bilo više posla. Od jutra je bilo dinamično jer sam pokušavala dozvati dopredsjednicu Zajednice saveza osoba s invaliditetom i snimiti naš razgovor. Kroz pokušaje obavljanja razgovora, i dalje smo se družile s toncem Darijem, što u režiji, što u pauzama u pušioni. Opet je davao korisne savjete i šalio se na naš i vlastiti račun. Od silnih obaveza gospođe Mirić, razgovor je obavljen i snimljen tek iz šestog pokušaja. Kažu nam da su to čari novinarskog posla. Barbara i Miruna i dalje su se trudile da se ne osjećamo zapostavljeno, zadavajući nam sitne zadatke. Konstantno sretanje kolega s faksa po hodnicima urodilo je plodom jer nam je Filip posudio slušalice da preslušamo i izrežemo tonove. Nakon što smo to i učinile, dovršile smo off i transkribirale tonove. Predale smo ga urednicama koje su nam dale dodatne novinarske savjete kako da ga do kraja „ispeglamo“ i na što da stavimo fokus. U pauzi sam napisala kratku najavu za predstojeće događaje na Zagrebačkom energetsom tjednu. Zapravo, sve poslove koje su nam zadavali da radimo u paru je mogla napraviti jedna osoba, ali zbog spomenutog nedostatka prostora, stolica

i kompjutora, nekako se to sve izvelo u paru. No, nije mi smetalo jer je atmosfera bila ugodna. Cijeli radni dan mi je protekao vrlo brzo, što zbog upijanja savjeta sa svih strana, što zbog posla koji smo odrađivale.

9.5.

Zadnji dan prakse došao je prilično brzo. Ujutro sam se odmah bacila na snimanje off-ova. Nakon što sam ih snimila, malo sam ih „ispegkala“ i smontirala u prilog za „Šesto čulo“. Bilo je prilično jednostavno, a i poduka je bila dobra i efikasna, pa nije bilo problema. Kad sam to privela kraju, ponovno smo dobile vijesti koje smo čitale i snimale. Najviše me zanimalo postoji li napredak od prvog čitanja i čitanja danas. Ponovno smo u režiji slušale spikere s HR-a, a među njima su se našli i mentorica Barbara, Ivanka Zorić i Tihomir Vinković (uvijek spreman za šalu). Kasnije mi je Barbara udjelila još nekoliko savjeta kod čitanja vijesti i mog pomalo šuštavog izgovora nekih slova. Ne mogu ne spomenuti da je pohvalila mene i moje kolegice da smo, za razliku od većine prijašnjih studenata, sposobne i spremne za rad (što zbog kvalitete čitanja i pisanja, što zbog spremnosti na suradnju i posao). Budući da danas nije bilo puno posla, praksa je završila oko 13 sati. Na izlazu nas je ispratila Barbara uz pohvale da smo dobra generacija i da je izrazito zadovoljna našim radom, budući da je inače, kako kaže, „vrlo kritična“. Na kraju prakse zahvalna sam Barbari, Miruni, Ireni, Dariju i Tihomiru na zanimljivom iskustvu, izdvojenom vremenu i hrpi korisnih savjeta koji će mi trebati u budućnosti. Uglavnom, bilo je kratko, ali slatko.